

Szent Péter és Pál ünnepe – 2014. június 29.

Egy idős férfi súlyosan megbetegedett. Hetek múltán már az ágyából sem tudott fölkelni. A plébános meglátogatta és elbeszélgetett vele. Felfigyelt arra, hogy a beteg ágya mellett, közvetlen a fejénél ott áll egy üres szék. Semmi sem volt rajta: még csak egy pohár víz sem. „Miért foglalja ott a helyet az az üres szék, ha egyszer nem tart rajta semmit?” – kérdezte a plébános. „Nem üres az a szék!” – mosolyodott el az öregember. „Tudja, azt szoktam képzelni, hogy Jézus ül azon a széken, és beszélgetünk egymással. Sokáig gondjaim voltak az imádsággal ... Nem tudtam odafigyelni rá. Egyszer aztán hallottam, hogy imádkozni nem jelent mást, mint Jézussal beszélgetni. Azóta mindig itt van ez a szék, megkérem Jézust, hogy foglaljon helyet rajta. Azután megszólítom, és megvárom, amíg válaszol a kérdéseimre, problémáimra. Azóta semmi bajom az imádsággal. Mióta pedig beteg vagyok, minden eddiginél többet beszélgetünk. Noha szinte mindenem fáj, soha nem voltam olyan boldog, mint mostanában.” Néhány hét múlva megszólalt a plébánia csengője. Az idős férfi lánya érkezett, és szomorúan jelentette be, hogy édesapja az éjszaka meghalt. „Reggel, mikor benyitottam a szobájába, már nem élt.” – mondta a hölgy a könnyeivel küszködve. „A feje azon a széken nyugodott, aminek mindig ott kellett állnia szorosán az ágya mellett. És mosolygott, holtában is mosolygott.”

Szent Péter és Szent Pál apostolok életében számomra mindig az az egyik legmegragadóbb momentum, ahogyan ezek az emberek a földi élettől búcsúzni tudnak. Ahogyan szembesülnek az üldöztetés, a fájdalom, a halál tényével, amit pedig részben elkerülhettek, részben elodázhattak volna, ha nem az evangélium hirdetésének élnek. Az olvasmányban Pétert Heródes és a zsidók börtönében látjuk: egyáltalán nem sejthette, hogy kiszabadul még ebből a börtönből. A szíve mégis nyugodt. Bármilyen kényelmetlen, fájdalmat okozó is az a hely, a helyén érzi magát, mert tudja, hogy ami történik, Isten akaratából történik. Tudja, hogy aktív tetteivel, hangos szónoklataival sem tudna többet cselekedni Jézus ügyéért, mint ezzel a szenvedéssel teli tanúságtétellel. Ebből a börtönből, ebből a halálból még kiszabadul Péter, de „nem tanul belőle”, ahogyan a világ okosságával felvértezett emberek mondanák. Továbbra is hirdeti a krisztusi tanokat, nyíltan kiáll az új hit mellett, biztosan tudva azt, hogy ezért előbb-utóbb milyen sors vár rá. Amikor évtizedekkel később Néro császár keresztire feszítetteti Rómában, akkor is az az elsődleges gondolata, hogy ő méltatlan úgy meghalni, mint isteni Mestere, Jézus. Azt kéri, legalább fejfelé feszítsék meg. Micsoda lelki béke, micsoda belső biztonságérzet, micsoda hit abban, amiért – helyesebben Akiért – él és meghalni is kész!

Ugyanezt a bátorságot, halállal szembeni nyugalmat, szívbeli békét látjuk Pál apostolnál is. Gyönyörű az a tanúságtétel, amit a Timóteushoz írt levelében olvashatunk. „Az én véretem nemsokára kiontják áldozatul, eltávozásom ideje közel van.” Ezt nem félve, rettegve, vagy netán önmagát feladva, gyászos lemondással jelenti ki, hanem a célba érkezettek dicsőségével és örömeivel. „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam. Készen vár rám a dicsőség koronája, melyet megad nekem az Úr, az igaz bíró.” Igen, mind Péter, mind Pál, és általában az apostolok életében (legalábbis Jézus feltámadása utáni életében) és halálában olyan belső békével, biztonsággal, küldetéstudattal, örömmel találkozunk, ami nagyon ritka társadalmunk emberei között. És ami valóban különös, hogy ez a „helyemen vagyok, itt kell lennem, ezt kell tennem” érzés és életmód olyan külső körülmények között nyilvánul meg, amelyekből a legtöbb ember elmenekülne: az üldöztetés, a kínzás, a vértanúhalál körülményei között. Nagyon fontos erre rámutatni egy olyan társadalmi miliőben, amikor például emberek százezrei hagyják el hazájukat szinte csakis a külső körülményeik, anyagi helyzetük, evilági biztonságérzetük javulása érdekében. Biztos, hogy a

külső helyzetünk javulásától, anyagi, testi jólétünk növekedésétől várható a szívünk békéje, az igazi öröm és biztonságtudat? Egykori nagyra becsült, már Isten Országába költözött plébánosom mondta: „Bárhová is megy az ember, önmagát mindig magával viszi.” Ha belső világunk nincs rendben, ha nem tudunk őszintén lelkesedni azért, amit teszünk, ha nem találjuk meg benne az Isten és emberek iránti szeretet lehetőségeit, hiába vesz körül minket akármekkora jólét, fogyasztási cikkek halmaza!

Szent Péter és Pál ünnepén, templomunk búcsúnapján igyekezzünk azonosulni a főapostolok életcéljával: Jézus követésével, az Ő örömhírének továbbadásával embertársaink számára. Minél jobban megvalósítjuk ezt a célt életünk mindenkori körülményei között, annál inkább azt fogjuk érezni, hogy a helyünkön vagyunk: itt és ezt kell tennünk, még akkor is, ha testi, anyagi körülményeink nem a legjobbak, vagy kifejezetten nehezek is!